



FOAIE PAROHIALĂ

săptămâna 22 - 28 mai 2011

Parohia „Sfântul Gheorghe”

Oradea, str. Louis Pasteur, 26

www.parohiasfantulgheorghe.ro

Pr. Olimpiu: 0722/450.013; Pr. Ioan: 0762/698.455 Pr. Ionuț: 0766/250.417

Fericirile familiei

Fericită este familia al cărei Dumnezeu este Domnul, și care umblă în prezența lui.

Fericită este familia fondată pe iubire și care din iubire face să izvorască atitudini, cuvinte, gesturi și decizii.

Fericită este familia deschisă față de viață, care acceptă fi ca un dar, care valorifică prezența celor în vârstă și este sensibilă față de cei săraci și suferinzi.

Fericită este familia care se roagă împreună pentru a-l lăuda pe Domnul, pentru a-i încredința preocupările și speranțele.

Fericită este familia care-și trăiește propriile relații în libertate, lăsând tuturor autonomie de a crește.

Fericită este familia care găsește timp pentru a dialoga, a se distra și a face sărbătoare împreună.

Fericită este familia care nu este sclava televiziunii și știe să aleagă emisiuni constructive.

Fericită este familia în care contrastele nu sunt o dramă, ci teren de antrenament pentru a crește în respect, în și în iertare reciprocă.

Fericită este familia unde domnește pacea în interiorul ei și cu toți: în ea își face rădăcini pacea lumii.

Fericită este familia care trăiește în sintonie cu universul și se angajează în construirea unei lumi mai umane.

Fericită este familia care, chiar dacă nu se regăsește în aceste fericiri, decide că este posibil să se pună în practică vreuna dintre ele.

Fericită este familia în care a trăi înseamnă bucurie, a te îndepărta înseamnă nostalgie, a te reîntoarce înseamnă sărbătoare.

Cu ocazia aniversării zilei dumneavoastră de naștere, **Simona Todorean, Elena Pop, George Perțe, Florica Sălăjan, Cătălin Scurt, Gheorghe Chereji și Lăcrimioara Pop**, în numele comunității Parohiei Greco-Catolice „Sfântul Gheorghe”, vă dorim sănătate, fericire și bucurii. Preoții parohiei vor celebra o Sfântă Liturghie, în ziua aniversării.

Nu oglinda...

La întâlnirea cu femeia din Samaria se poate surprinde o anumită pedagogie a lui Cristos. Aș vrea să subliniez, pe urmele unor fine observații ale lui Jean Marc Chappuis, unele aspecte semnificative. Isus nu oferă samaritencei o oglindă, în care să se poată privi și cel puțin să simtă repulsie. Nu-i prezintă o oglindă acuzatoare: “Vezi cât ești de mizerabilă... Cât de distrusă este existența ta...” Îi pune înaintea, în schimb, o icoană. Icoana a ceea ce poate fi, a unei frumuseți de atins, rupând crustele care desfigurează chipul ei autentic.

Fiecare dintre noi, în fața unei oglinzi, recită rolul lui Narcis. Se oprește la contemplarea sinelui, atât pentru a se admira, cât și pentru a se detesta. Și astfel se blochează. Isus nu-i întinde lui Narcis o oglindă care să-i permită să fie și mai narcisistic. Îi întinde o icoană, adică o imagine inedită, splendidă, de unde omul poate să ia existența și dorința unei autodepășiri, chemarea la o metamorfoză neuzită. Nu este vorba, pentru el, de a restaura omul vechi, de a-i reda posibilitatea de a funcționa mai bine sau mai rău, ci de a face să se nască omul nou. Astfel face cu Nicodim. Așa cu Samariteanca.

Aceasta este tactica preferată de Isus: să sape în inima omului, să-l facă să fie conștient de nostalgiile sale secrete, să descopere dorința sa cea mai radicală, să facă să izvorască, aproape să explodeze dorința, să-i descopere posibilitățile sale. Isus nu numai că satisface așteptările omului. Mai întâi, se obligă să le trezească. Înainte de a satisface setea sa cea mai adevărată, o provoacă. Nu se limitează să răspundă omului, dar vrea să-l facă să cunoască, să dilate dorințele sale, să lărgască orizonturile sale, să-l poarte dincolo de așteptările sale.

Omul trebuie să se măsoare după proiectul lui Dumnezeu, nu să-l constrângă pe Dumnezeu după proiectul său redus. Iacob s-a limitat să sape o fântână, la care trebuie să se întoarcă de fiecare dată pentru a scoate apă. Isus sapă o fântână în interiorul creaturii. O fântână care devine izvor nesecat de “apă vie”. Izvorul este în interiorul fiecăruia, și devine principiu interior de cunoaștere, iubire, rodnicie.

Mai întâi oferta, apoi denunțarea

Isus, înainte de toate, a oferit apa vie. A făcut propunerea sa. Și numai după ce a satisfăcut dorința neașteptată, a denunțat femeii păcatele sale, mai mult a constrâns-o pe ea însăși să le declare. Mai întâi descoperă frumusețea darului său, apoi semnalează obstacolele care împiedică primirea lor. Începe cu ceea ce este pozitiv. Denunțarea sa nu arde, pentru că înainte a lăsat să se întrevadă o descoperire înflăcărată, o perspectivă atrăgătoare.

Învățătorul nu cere o ruptură care să lase femeia în gol, în absență. Mai întâi deschide o poartă, deschide o trecere spre plinătate, deci barează toate porțile și drumurile care nu conduc nicăieri. Numai un fugitiv accent asupra situației matrimoniale a femeii, pentru a o face conștientă de starea sa de “împrăștiere”, de divizare. În viața ei s-au succedat o serie de bărbați, dar “nu are bărbat”. Existența ei este sfâșiată, lipsită de centru, merge în mii de direcții. Isus, pentru a oferi darul său, vrea ca să ne îndreptăm spre el cu inima unificată, ca să nu cerem de la altul sau de la alții ceea ce numai el este în stare de a ne oferi.